

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **A.Z.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.
po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 1 lipca 2026 r.,
wstrzymania z urzędu wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 18 grudnia 2025 r., sygn. akt II AKa 148/25,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 11/25,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wobec A.Z. wykonanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 grudnia 2025 r., sygn. akt II AKa 148/25, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 11/25 – do czasu rozpoznania kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 11/25 uznał A.Z. za winnego popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. in. popełnionych w ramach ciągu przestępstw, za co wymierzył mu karę 2 lat

pozbawienia wolności (pkt I) oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody (pkt II), a także rozstrzygnął w przedmiocie kosztów sądowych (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku, wywiódł zarówno prokurator – w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść A.Z. – zarzucając jej rażącą niewspółmierność, jak i obrońca oskarżonego, który pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podniósł zarzuty obrazy prawa materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. oraz rażącej surowości wymierzonej kary.

Po rozpoznaniu powyższych środków zaskarżenia, Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2025 r., sygn. akt II AKa 148/25 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę zawartych w nim rozstrzygnięć wskazał przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r. oraz podwyższył orzeczoną wobec A.Z. karę pozbawienia wolności do trzech lat (pkt I), zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II). Wyrok zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego (pkt III-IV).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzut *„rażącego naruszenia prawa w postaci obrazy przepisu art. 286 par. 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do karnoprawnej oceny zachowania oskarżonego, konsekwencją czego było przyjęcie, że oskarżony za pomocą wprowadzenia organów Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa doprowadził tę Agencję do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, pomimo że środki przeznaczone na dopłaty – płatności w ramach bezpośredniego wsparcia rolników należne były z samego tylko faktu istnienia nieruchomości rolnej oraz odpowiedniego rolniczego zagospodarowania nieruchomości rolnej, a tym samym ich wypłata nie stanowiła niekorzystnego rozporządzenia mieniem, zaś zachowanie oskarżonego wyczerpywało wyłącznie znamiona czynów zabronionych z art. 297 par. 1 k.k.”*. W efekcie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie zauważyć należy, że ustawodawca przewidując w art. 532 § 1 k.p.k. możliwość wstrzymania w postępowaniu kasacyjnym wykonania zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie wskazał przesłanek podjęcia takiej decyzji. Nie budzi jednak wątpliwości, że decyzja taka będzie uzasadniona wówczas, gdy wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 5 stycznia 2024 r., V KK 396/23; postanowienie SN z dnia 22 stycznia 2020 r. III KK 5/20; postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r. IV KK 347/03, OSNwSK 2003, nr 1, poz. 2465). Tego rodzaju skutek może mieć miejsce zarówno w sytuacji oczywistej zasadności podniesionych zarzutów kasacyjnych, jak i stwierdzenia przez Sąd Najwyższy z urzędu – i to jeszcze przed merytorycznym rozpoznaniem sprawy – jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., które w świetle art. 536 k.p.k. winny skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że zgodnie z art. 449 § 2 k.p.k., jeżeli postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, sąd odwoławczy orzeka na rozprawie jednoosobowo, chyba że zaskarżone orzeczenie sąd pierwszej instancji wydał w innym składzie niż w składzie jednego sędziego. Tymczasem jak wynika z akt sprawy, Sąd Apelacyjny w Szczecinie procedował w składzie kolegiальnym, mimo że sąd *a quo* orzekał jednoosobowo, zaś postępowanie przygotowawcze zakończyło się w formie dochodzenia, a przyjęta w wyroku pierwszostancyjnym kwalifikacja prawna przypisanych czynów nie uzasadniałaby prowadzenia tego postępowania w formie śledztwa. Powyższa okoliczność może wskazywać na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co w razie jej potwierdzenia winno skutkować uchYLENIEM wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie i przekazaniem sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Oczywiście nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, które zapadnie w składzie kolegiальnym, po szczegółowej analizie akt sprawy, postąpienie takie rysuje się jako realne.

Z tych też względów, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[r.g.]